

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/645/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207082
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207082.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 14. októbra 2013 č. k. 9C/107/2012-126, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 14. 10. 2013 č. k. 9C/107/2012-126 žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd citujúc ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) konštatoval, že žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 275 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30. 09. 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona SNR č. 233/1995 z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti [Exekučný poriadok] a o zmene a doplnení ďalších zákonov [ďalej len „Exekučný poriadok“])). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučné konanie na základe návrhu oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., proti povinnej A. H. (pozn. odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené ako na strane 5 rozsudku okresného súdu proti povinnému T. L.) pre vymoženie sumy 558,98 eur s príslušenstvom sa začalo dňa 20. 05. 2010, pričom žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie bola súdu doručená dňa 16. 07. 2010 a k vydaniu poverenia došlo dňa 30. 09. 2010.

V tomto smere súd uviedol, že až znenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelizované zákonom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01. 06. 2011 stanovuje, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu 16. 07. 2010, pričom súdnemu exekútorovi bolo udelené poverenie 30. 09. 2010. Samotná dôvodová správa k novelizovanému ust. § 41 ods. 2

písm. d/ Exekučného poriadku však uvádza, že správnosť aplikácie predmetného ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Vzhľadom na skutočnosť, že v praxi mohli vzniknúť určité pochybnosti, novela výslovne upravila, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Preto skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona a argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nedôvodná, preto § 41 ods. 2 písm. d/ sa správne aplikoval aj na rozhodcovské rozsudky pred dňom 01. 06. 2011.

V tejto súvislosti súd poukázal aj na to, že v exekučnom konaní je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/105/2011). V danom prípade za účelom objektívneho posúdenia zákonnosti vedenej exekúcie najmä z dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní konajúci exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu ďalšie podklady, preto z dôvodu potreby starostlivého súdneho prieskumu exekučného titulu nemohlo dôjsť k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote. Napokon uznesením č. k. 9Er/433/2010-15 zo dňa 30. 09. 2010 bola exekúcia v časti o vymoženie zmenkových úrokov zastavená. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote zapríčinil samotný žalobca, ktorý sa ako oprávnený v exekučnom konaní domáhal výkonu exekučného titulu, ktorý v celom rozsahu nebol v súlade so zákonom. Napokon, k nevydaniu poverenia v zákonnej lehote došlo aj v dôsledku neposkytnutia včasnej a riadnej súčinnosti Stáleho rozhodcovského súdu, ktorá bola nevyhnutná pre posúdenie podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V neposlednom rade súd poukázal na pasívny prístup žalobcu v rámci exekučného konania, keď súd na porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prieskumy v tomto konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, keď je nepochybné, že jedná sa o účinné prostriedky nápravy v prípade zbytočných prieskumov v konaní.

Vo svetle vyššie uvedeného súd mal za to, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieskumov, pričom s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002 konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieskumy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu (16. 07. 2010) do vydania poverenia na vykonanie exekúcie (30. 09. 2010) vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Keďže súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieskumov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si v konaní uplatnil náhradu trov konania, avšak v zákonnej lehote nijako nevyčíslil ich výšku a ani z obsahu spisu mu žiadne preukázateľné trovy k okamihu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

Žalobca ako strana konania nebol pre vynesenie rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie základného práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Upozornil, že porušením kontradiktórnosti konania žalobca trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k žalobe žalovaný vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Tiež žalobca ako strana konania nebol pred vynesenie rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca aj tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Ďalej poukazoval na to, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

V konkrétnostiach napríklad žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak

v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o žalobe žalobcu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musel preto vysporiadať so všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 17 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 19. 02. 2013 č. k. 9NcC/197/2013-33 rozhodol, že sudca Okresného súdu Ružomberok JUDr. Vladimír Topol'ančík je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 9C/107/2012. Ostatní sudcovia Okresného súdu Ružomberok nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Sudcom, ktorý sa v tejto veci vyjadril bol aj zákonný sudca JUDr. Branislav Klukoš. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Žalobca v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - nedoručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe, - nemožnosť oboznámiť sa s obsahom dôkazom a tvrdeniam, - nemožnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, - nenariadenie pojednávania.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 27. 03. 2013 o 10.45 hod pojednávanie. Predvolanie doručil žalobcovi a jeho splnomocnenému zástupcovi dňa 18. 03. 2013, ako i žalovanému. Dňa 26. 03. 2013 došlo súdu vyjadrenie žalovaného k žalobe. Dňa 26. 03. 2013 o 15.24 hod bol doručený

súdu zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Žalobca navrhol, aby súd prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č.k. 9NcC 197/2013-33 zo dňa 19. 02. 2013 vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním vecí. Okresný súd pojednávanie určené na deň 27. 03. 2013 odročil na neurčito s tým, že po doručení návrhu žalobcu na prerušenie konania poštou bude rozhodnuté o tomto návrhu. Následne okresný súd uznesením zo dňa 14. 05. 2013 č. k. 9C/107/2012-89 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Rovnako aj návrh žalovaného na spojenie vecí. V dôsledku podaného odvolania zo strany žalobcu krajský súd uznesením zo dňa 27. 08. 2013 č. k. 8Co/351/2013-110 uznesenie okresného súdu vo výroku I., ktorým súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, potvrdil. Vo výroku II. zostalo uznesenie okresného súdu nedotknuté. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na deň 14. 10. 2013, ktoré predvolanie bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 02. 10. 2013. Podaním došlým súdu dňa 11. 10. 2013 o 16.53 hod splnomocnený zástupca žalobcu požiadal o ospravedlnenie neúčasti na tomto pojednávaní a odročenie pojednávania na iný vhodný termín. Ako dôvod uviedol, že v určenom čase boli vytyčené pojednávania v právnej veci žalobcu voči žalovanému pred Okresným súdom Komárno senát 8C na 14. 10. 2013 od 10.30 hod do 14.30 hod, pričom klient trvá na účasti splnomocneného advokáta a vylučuje substitúciu. Súčasne žiadal súd, aby sa nekonalo v jeho neprítomnosti. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že neakceptoval žiadosť splnomocneného zástupcu žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov s poukazom na skutočnosť, že predmetná advokátska kancelária disponuje viacerými osobami spôsobilými poskytnúť právne zastúpenie žalobcovi na pojednávanie v danej veci, a to okrem advokátov aj viacerými advokátskymi koncipientmi v počte 4, pričom z návrhu na odročenie pojednávania nevyplývalo, z akých dôvodov sa pojednávanie na súde nemohla zúčastniť ani jedna z týchto osôb. Navyše bolo súdu známe, že žalobca podal v rovnakom čase veľký počet žalôb na všetky okresné sudy v Slovenskej republike, preto je pravdepodobnosť vzniku kolízie jednotlivých pojednávanií na rôznych súdoch veľmi vysoká. Žiadosť zástupcu sa súdu javila ako špekulatívna, keďže z nej vyplýva snaha akýmkoľvek možným spôsobom dosiahnuť odročenie pojednávania a oddialenie rozhodnutia vo veci samej.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že nebolo pravdivým tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vo veci nedošlo k nariadeniu pojednávania. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 122 - 124 spisu).

Je právom a zároveň povinnosťou účastníkov sa nariadeného pojednávania zúčastniť. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obdo 11/2013 prekážka alebo iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, záväznosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti.

Podľa odvolacieho súdu žalobca a jeho splnomocnený zástupca boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) pričom dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a to z dôvodov, ktoré uviedol vo svojom rozhodnutí okresný súd. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Napriek uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 9Er/433/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 26. 03. 2013. K uvedenému je potrebné poznamenať, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premičania, ktorú žalovaný vo vyjadrení k žalobe vzniesol, ale na

skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu sp. zn. 9Er/433/2010 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie prejednávanej veci. To znamená, že i keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k návrhu žalobcu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Branislava Klukoša z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Ďalej žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zločkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Tvrdenie žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 5 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol podľa odvolacieho súdu dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť a vznik škody. Ostatné odvolacie dôvody (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) žalobca v odvolaní len vymenoval bez toho, aby špecifikoval v čom vidí namietané pochybenie. Odvolací súd sa preto nimi nezaoberal.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.